

Не мжриши ъ, помалъ деверъ, руса коса,
'Сж нокъ ми ъж, помалъ доверъ, друшки плели.
Не предавай съ, девойко мори, за жълти чевли,
За жълти чевли, девойко мори, за шума венецъ.

545.

Кога пуцатъ побратими-те за да зематъ невѣста-та.

Зеташине туги земянине!
Къде ходишъ, къде войска водишъ?
Девойка ми во гори отбегла,
Съ сторила горска яребица,
Ти си имашъ два сиви сокола,
Да уловишъ горска яребица.
Я пущи ги за да ъж уловатъ
Да уловатъ горска яребица,
Яребица хубава девойка.

546.

Кога ъж качеатъ на коня.

Изникнало є зелено дърво,
Колку зелено толку ядово,
Со върфъ съ кланятъ, съ коренъ прощаатъ;
„Прости ме, прости, ей мили татко,
Оти ке одамъ на тугя кука,
Во тугя кука, во туги люгє.
Татко не ми є, татко ке речамъ,
Татко ке речамъ, керко не велить;
Майка не ми є, майка ке речамъ,
Майка ке речамъ, керко не велить;
Брака не ми сє, брака ке речамъ,
Брака ке речамъ, сестро не велѣтъ;
Сестри не ми сє, сестро ке речамъ,
Сестро ке речамъ, сестро не велить.“
